

סוג הבחינה: א. בגרות לבתי ספר על-יסודיים
ב. בגרות לנבחנים אקסטרניים
מועד הבחינה: קיץ תשע"ב, 2012
מספר השאלון: 203,001104

תנ"ך

יחידת הלימוד השלישית

הוראות לנבחן

- א. משך הבחינה: שעה ורבע.
- ב. מבנה השאלון ומפתח ההערכה: בשאלון זה שני פרקים.
פרק ראשון – מנהיגות ומנהיגים במקרא – (16×2) – 32 נקודות
פרק שני – דוד ומנהיגותו – $(26 \times 2) + (16 \times 1)$ – 68 נקודות
סה"כ – 100 נקודות
- ג. חומר עזר מותר בשימוש: תנ"ך שלם בלי פירושים, בלי תוספות ובלי תרגום.
מותר להשתמש בתנ"ך שיש בו מפות.
- ד. הוראות מיוחדות: (1) אל תעתיק את השאלה; כתוב את מספרה בלבד.
(2) התרכז בנושא. שים לב לכתב, לכתיב ולפיסוק.

הערה: בקטעים המצולמים מן התנ"ך בא השם המפורש בצורת ה'.

כתוב במחברת הבחינה בלבד, בעמודים נפרדים, כל מה שברצונך לכתוב בטיוטה (ראשי פרקים, חישובים וכדומה).
רשום "טיוטה" בראש כל עמוד טיוטה. רישום טיוטות כלשהן על דפים שמחוץ למחברת הבחינה עלול לגרום לפסילת הבחינה!

ההנחיות בשאלון זה מנוסחות בלשון זכר ומכוונות לנבחנות ולנבחנים כאחד.

ב ה צ ל ח ה !

/המשך מעבר לדף/

ה ש א ל ו ת

פרק ראשון — מנהיגות ומנהיגים במקרא (32 נקודות)

בפרק זה עליך לענות על שתי שאלות: על אחת מהשאלות 1-2, ועל אחת מהשאלות 3-4.
(לכל שאלה — 16 נקודות)

ענה על אחת מהשאלות 1-2.

1. קרא שמואל א, ח', 10-19.

בקטע זה שמואל מתאר את מוסד המלוכה באור שלילי, ובכל זאת העם מתעקש להמליך עליו מלך. ש' טלמון במאמרו "משפט המלך" מציין כי שמואל מתאר את המלוכה באופן שלילי בשלושה תחומים שונים: צבא, כלכלה וחצר מלכות.

א. ציין שלושה טיעונים של שמואל נגד מוסד המלוכה, על פי שלושה תחומים אלה בקטע זה (טיעון אחד לכל תחום). בסס את דבריך על הכתוב. (6 נקודות)

ב. בנוגע לכל אחד מן הטיעונים של שמואל, הסבר, על פי טלמון, מדוע הטיעון אינו משכנע את העם לוותר על דרישתו להמליך עליו מלך. (10 נקודות)

2. בפירושו לדברים, י"ז, 14-20 טוען אברבנאל כי עם ישראל אינו זקוק למוסד המלוכה.

א. ציין מה הם שלושת התפקידים העיקריים של המלך, לדעת אברבנאל, והסבר מדוע לדעתו עם ישראל אינו זקוק למלך שימלא תפקידים אלה. (10 נקודות)

ב. לדברי אברבנאל, ההיסטוריה מוכיחה כי עם ישראל אינו זקוק למלך. הסבר על מה הוא מבסס את דבריו אלה. (6 נקודות)

/המשך בעמוד 3/

ענה על אחת מהשאלות 3-4.

3. א. על פי המקרא, בחירת מלך בישראל כרוכה בשני תנאים. מה הם? (6 נקודות)
ב. קרא שמואל א, ט"ז, 1-13, ושמואל ב, ב', 1-4, העוסקים בדוד, וכן שמואל ב, ט"ו, 10-13, העוסק באבשלום.
האם התמלאו שני התנאים שציינת בסעיף א בנוגע לדוד, והאם הם התמלאו בנוגע לאבשלום? נמק את דבריך. (10 נקודות)
4. א. קרא שמואל ב, י"ט, 10; מלכים א, ג', 16-28.
על פי כל אחד מן הכתובים האלה, מה העם מצפה מן המלך? (7 נקודות)
ב. קרא ישעיה, ל"ב, 1-2, ואת פירושו של ר' אליעזר מבלגאנצי לפסוקים האלה:
"על ידי המשפט והצדק, שהמלך והשרים יעשו, יהיה המלך והשר לעמו כמתבארוח קדים וכסתר זרם להחביאם ולהסתירם בצלו".
על פי פירוש זה, הסבר מהי ההתנהגות הנדרשת מן המלך ומן השרים, ומה תהיה התוצאה של התנהגות זו. (9 נקודות)

/המשך בעמוד 4/

פרק שני — דוד ומנהיגותו (68 נקודות)

בפרק זה עליך לענות על שלוש שאלות: על שתיים מהשאלות 5-7 (לכל שאלה — 26 נקודות), ועל אחת מהשאלות 8-9 (16 נקודות).

ענה על שתיים מהשאלות 5-7.

בכל שאלה שבחרת, ענה על שניים מהסעיפים א-ג.

(לכל סעיף — 13 נקודות; סה"כ לכל שאלה — 26 נקודות)

5. קרא שמואל א, כ"ה, 23-34.

- כג וַתֵּרָא אֲבִיגַיִל אֶת־דָּוִד וַתִּמְהַר וַתֵּרֶד מֵעַל הַחֲמוּד
- כד וַתִּפֹּל לְאַפֵּי דָוִד עַל־פְּנֵיהָ וַתִּשְׁתַּחוּ אַרְצָה: וַתִּפֹּל עַל־רַגְלָיו
- כה וַתֹּאמֶר בִּי־אָנֹכִי אֲדֹנָי הָעוֹן וַתִּדְבַר־נָא אִמְתָּךְ בְּאָזְנֶיךָ וּשְׁמַע
- את דברי אמתך: אֶל־נָא יְשִׁים אֲדֹנָי | אֶת־לִבּוֹ אֶל־אִישׁ
- הַבְּלִיעַל הַזֶּה עַל־נֶבֶל כִּי כִשְׁמוֹ כִּן־הוּא נֶבֶל שְׁמוֹ וְנִבְלָה
- עִמּוֹ וְאֲנִי אִמְתָּךְ לֹא רָאִיתִי אֶת־נַעֲרֵי אֲדֹנָי אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּ:
- כו וְעַתָּה אֲדֹנָי חַי־הֵי | וְחִי־נַפְשְׁךָ אֲשֶׁר מִנְעַךְ הֵי | מִבּוֹא
- בְּדַמַּיִם וְהוֹשַׁע יָדְךָ לִךְ וְעַתָּה יִהְיוּ כְּנֶבֶל אֵיבֶיךָ וְהַמְבַקְשִׁים
- כז אֶל־אֲדֹנָי רָעָה: וְעַתָּה הַבְּרִכָּה הַזֹּאת אֲשֶׁר־הֵבִיא שְׁפַחְתְּךָ
- כח לְאֲדֹנָי וְנִתְּנָה לְנַעֲרִים הַמִּתְהַלְכִים בְּרַגְלֵי אֲדֹנָי: שֵׁא נָא
- לִפְשַׁע אִמְתָּךְ כִּי־עָשָׂה יַעֲשֶׂה הֵי | לְאֲדֹנָי בֵּית נְאֻמָּן כִּי־
- כט מִלְחָמוֹת הֵי | אֲדֹנָי נִלְחַם וְרָעָה לֹא־תִמְצָא בְךָ מִיָּמֶיךָ: וַיִּקַּם
- אֶדָם לְרַדְפְּךָ וּלְבַקֵּשׁ אֶת־נַפְשְׁךָ וְהִיתָה נַפְשׁ אֲדֹנָי צְרוּדָה |
- בְּצְרוֹר הַחַיִּים אֵת הֵי | אֱלֹהֶיךָ וְאֵת נַפְשׁ אֵיבֶיךָ יִקְלַעְנָה
- ל בְּתוֹךְ כַּף הַקַּלְעַ: וְהָיָה כִּי־יַעֲשֶׂה הֵי | לְאֲדֹנָי כָּל אֲשֶׁר־
- לא דִּבֶּר אֶת־הַטּוֹבָה עֲלֶיךָ וְעוֹךְ לְנַגִּיד עַל־יִשְׂרָאֵל: וְלֹא
- תִּהְיֶה זֹאת | לְךָ לְפִוְקָה וּלְמַכְשׁוֹל לֵב לְאֲדֹנָי וּלְשַׁפְּךָ־דָם
- חָנָם וּלְהוֹשִׁיעַ אֲדֹנָי לוֹ וְהֵיטֵב הֵי | לְאֲדֹנָי וּזְכַרְתָּ אֶת־
- לב אִמְתָּךְ: וַיֹּאמֶר דָּוִד לְאַבִּיגַל בְּרוּךְ הֵי | אֱלֹהֵי
- לג יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר שְׁלַחְךָ הַיּוֹם הַזֶּה לְקַדְּאֹתִי: וּבְרוּךְ טַעֲמְךָ
- וּבְרוּכָה אַתְּ אֲשֶׁר כָּלַתְנִי הַיּוֹם הַזֶּה מִבּוֹא בְּדַמַּיִם וְהִשַׁע יָדַי
- לד לִי: וְאוּלַם חַי־הֵי | אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר מִנְעַנִּי מִהֲרַע אֶתְךָ
- כִּי | לֹוִלִי מִהֲרַתָּ וְתִבְאֹתִי לְקַדְּאֹתִי כִּי אֶסְנוֹתֶךָ לְנֶבֶל עַד־
- אוֹר הַבֶּקֶר מִשְׁתִּין בְּקִיר:

וְתִבְאֹת

/המשך בעמוד 5/

ענה על שניים מהסעיפים א-ג.

א. ש' בר־אפרת כותב: "בשנינותה הרבה היא [=אביגיל] מצליחה להניא את דוד מקיום שבועתו להשמיד את כל אשר לנבל" ("שמואל א", מקרא לישראל).

הבא מפסוקים 24-26 שלוש דוגמאות המלמדות על שנינותה (= חכמתה) של אביגיל, והסבר כל דוגמה.

ב. (1) הן אביגיל הן דוד רואים באלוהים את מי שמניע את ההתרחשויות.

בסס טענה זו באמצעות ראיה אחת מנאום אביגיל וראיה אחת מדברי דוד, והסבר כל אחת מן הראיות. (6 נקודות)

(2) אף שאלוהים נתפס בקטע כמי שמניע את ההתרחשויות – הן אביגיל הן דוד פעלו גם משיקולים של תועלת.

בסס טענה זו באמצעות ראיה אחת בנוגע לאביגיל וראיה אחת בנוגע לדוד, והסבר כל אחת מן הראיות. (7 נקודות)

ג. מהמשפט "והיתה נפש אדני צרורה בצרור החיים" (פסוק 29) נגזר הביטוי "תהי נשמתו צרורה בצרור החיים" (תנצב"ה). ביטוי זה נהוג לכתוב על מצבות קברים.

(1) הסבר את המשפט כפי שנאמר מפי אביגיל. (8 נקודות)

(2) הסבר מה יכולה להיות הסיבה שדווקא ביטוי זה נכתב על מצבות. (5 נקודות)

/המשך בעמוד 6/

א ויהי לתשובת השנה לעת ו צאת
 המלאכים וישלח דוד את יואב ואת עבדיו עמו ואת כל-
 ישראל וישחתו את בני עמון ויצרו על דבֿה ודוד יושב
 ב בירושלם: ויהי לעת הערב ויקם דוד מעל
 משכבו ויתהלך על-גג בית המלך וירא אשה רחצת מעל
 ג הגג והאשה טובת מראה מאד: וישלח דוד וידרש לאשה
 ויאמר הלוא זאת בת-שבע בת אליעם אשת אוריה החתי:
 ד וישלח דוד מלאכים ויקחה ותבוא אליו וישכב עמה
 ה והיא מתקדשת מטמאתה ותשב אל-ביתה: ותהר האשה
 ו ותשלח ותגד לדוד ותאמר הרה אנכי: וישלח דוד אל-יואב
 ו שלח אלי את-אוריה החתי וישלח יואב את-אוריה אל-
 ז דוד: ויבא אוריה אליו וישאל דוד לשלום יואב ולשלום
 ח העם ולשלום המלחמה: ויאמר דוד לאוריה רד לביתך ורחץ
 רגליך ויצא אוריה מבית המלך ותצא אחריו משאת המלך:
 ט וישכב אוריה פתח בית המלך את כל-עבדי אדניו ולא ירד
 י אל-ביתו: ויגדו לדוד לאמר לא-ירד אוריה אל-ביתו ויאמר
 דוד אל-אוריה הלוא מדרך אתה בא מדוע לא-ירדת אל-
 יא ביתך: ויאמר אוריה אל-דוד האדון וישראל ויהודה ישבים
 בפסות ואדני יואב ועבדי אדני על-פני השדה חגים ואני
 אבוא אל-ביתי לאכל ולשתות ולשכב עם-אשתי חן וחי
 יב נפשך אס-אעשה את-הדבר הזה: ויאמר דוד אל-אוריה
 שב בזה גס-היום ומחר אשלחך וישב אוריה בירושלם ביום
 יג ההוא וממחרת: ויקרא-לו דוד ויאכל לפניו וישת וישכרהו
 ויצא בערב לשכב במשכבו עם-עבדי אדניו ואל-ביתו לא
 יד ירד: ויהי בבקר ויכתב דוד ספר אל-יואב וישלח ביד אוריה:
 טו ויכתב בספר לאמר הבו את-אוריה אל-מול פני המלחמה
 טז החזקה ושבתם מאחריו ונכה ומת: ויהי
 כ בשמור יואב אל-העיר ויתן את-אוריה אל-המקום אשר
 יז ידע כי אנשי-חיל שם: ויצאו אנשי העיר וילחמו את-יואב
 יח ויפל מן-העם מעבדי דוד וימת גם אוריה החתי: וישלח
 יואב ויגד לדוד את כל-דברי המלחמה:

ענה על שניים מהסעיפים א-ג.

- א. (1) יש הרואים בפסוקים 1-2 ביקורת המכוונת נגד דוד. ציין שני ביטויים העשויים לבטא ביקורת נגד דוד בפסוקים אלה, והסבר אותם. (7 נקודות)
- (2) קרא גם שמואל ב, ה', 1-2. הסבר במה הביטוי "המוציא והמבי" מעצים את הביקורת שכתבת עליה בסעיף (1). (6 נקודות)
- ב. החזרה על השורש של"ח בקטע שלפניך משמשת למספר אמצעי להשמיע את ביקורתו על דוד. (1) הבא מן הקטע שלוש דוגמאות לשימוש בשורש של"ח (המיוחסות לדוד), והסבר כל דוגמה. (7 נקודות)
- (2) הסבר את הביקורת המשתמעת מן השימוש החוזר בשורש זה. (6 נקודות)
- ג. בפרקי אבות, פרק ד, משנה ב כתוב: "עברה גורת עברה". (1) הסבר את קביעת חז"ל באמצעות שתי דוגמאות מפסוקים 2-7. (7 נקודות)
- (2) הסבר כיצד קביעה זו של חז"ל מתאימה גם למסופר בפסוקים 8-15. (6 נקודות)

/המשך בעמוד 8/

ויהי
א רַעַב בַּיָּמֵי דָוִד שְׁלֹשׁ שָׁנִים שָׁנָה אַחֲרֵי שָׁנָה וַיִּבְקֹשׁ דָּוִד אֶת־
פְּנֵי ה' וַיֹּאמֶר ה' אֶל־שָׂאוּל וְאֶל־בֵּית
ב הַדְּמוּיִם עַל אֲשֶׁר־הִמִּית אֶת־הַגִּבְעֹנִים: וַיִּקְרָא הַמֶּלֶךְ
לַגִּבְעֹנִים וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם וְהַגִּבְעֹנִים לֹא מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִמָּה בִּי
ג אֶסְמִיתָר הָאִמְרֵי וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל נִשְׁבְּעוּ לָהֶם וַיִּבְקֹשׁ שָׂאוּל
לְהַכֹּתָם בְּקִנְאָתוֹ לְבְנֵי־יִשְׂרָאֵל וַיְהוּדָה: וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל־
ד הַגִּבְעֹנִים מָה אַעֲשֶׂה לָכֶם וּבַמָּה אֶכְפֹּר וּבְרַכּוּ אֶת־נַחֲלַת
ה': וַיֹּאמְרוּ לוֹ הַגִּבְעֹנִים אֵין־לִי כֶסֶף וְזָהָב עִם־שָׂאוּל וְעִם־
ה לָנוּ וְאֵין־לָנוּ אִישׁ לְהַמִּית בְּיִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר מִה־אַתֶּם
ו אֹמְרִים אַעֲשֶׂה לָכֶם: וַיֹּאמְרוּ אֶל־הַמֶּלֶךְ הַאִישׁ אֲשֶׁר כָּלָנוּ
ו אֲשֶׁר דְּמָה־לָּנוּ נִשְׁמַדְנוּ מֵהַתִּיצֵב בְּכָל־גֹּבַל יִשְׂרָאֵל: יִנְתֶּן־
ז לָנוּ שִׁבְעָה אֲנָשִׁים מִבְּנֵי וְהוֹקְעֵנוּם לְהַכּוֹת בְּגִבְעַת שָׂאוּל בַּחִיר
ח וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֲנִי אֶתֶּן: וַיַּחְמַל הַמֶּלֶךְ עַל־
ט מַפִּיבֶשֶׁת בֶּן־יְהוֹנָתָן בֶּן־שָׂאוּל עַל־שִׁבְעַת ה' אֲשֶׁר בִּינְתָם
י בֵּין דָּוִד וּבֵין יְהוֹנָתָן בֶּן־שָׂאוּל: וַיִּקַּח הַמֶּלֶךְ אֶת־שְׁנֵי בָנֵי
יא רִצְפָּה בַת־אִיָּה אֲשֶׁר יָלְדָה לְשָׂאוּל אֶת־אֲרַמֵּנִי וְאֶת־
יב מַפְבֹּשֶׁת וְאֶת־חַמֻּשֶׁת בְּנֵי מִיכָל בַת־שָׂאוּל אֲשֶׁר יָלְדָה
יג לְעַדְרִיאֵל בֶּן־בְּרוּזִי הַמַּחֲלָתִי: וַיִּתְּנֵם בְּיַד הַגִּבְעֹנִים וַיִּקְיַעֵם
יד בְּהָר לִפְנֵי ה': וַיִּפְלוּ שִׁבְעַתִּים יַחַד וְהֵם הִמְתּוּ בַּיָּמִי קְצִיר
טו בְּרֵאשִׁיטִים תַּחֲלַת קְצִיר שְׁעָרִים: וַתִּקַּח רִצְפָּה בַת־אִיָּה אֶת־
טז הַשֶּׁק וַתִּטָּהוּ לָהּ אֶל־הַצֹּר מִתַּחֲלַת קְצִיר עַד נִתְּךְ־מַיִם
יז עֲלֵיהֶם מִן־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־נִתְּנָה עֹוֹף הַשָּׁמַיִם לָנוּחַ עֲלֵיהֶם יוֹמָם
יח וְאֶת־חֵית הַשָּׂדֶה לַיְלָה: וַיַּגֵּד לְדָוִד אֶת אֲשֶׁר־עָשְׂתָה רִצְפָּה
יט בַת־אִיָּה פִּלְגַשׁ שָׂאוּל: וַיֵּלֶךְ דָּוִד וַיִּקַּח אֶת־עַצְמוֹת שָׂאוּל
כ וְאֶת־עַצְמוֹת יְהוֹנָתָן בְּנוֹ מֵאֵת בַּעֲלֵי יְבִישׁ גִּלְעָד אֲשֶׁר
כא גָּנְבוּ אֶתֶם מִדְּחַב בֵּית־שֹׁן אֲשֶׁר תְּלוּם שֵׁם הַפְּלִשְׁתִּים
כב בַּיּוֹם הַזֶּה פְּלִשְׁתִּים אֶת־שָׂאוּל בְּגִלְבָּעַ: וַיַּעַל מִשָּׁם אֶת־
כג עַצְמוֹת שָׂאוּל וְאֶת־עַצְמוֹת יְהוֹנָתָן בְּנוֹ וַיֹּאסְפוּ אֶת־עַצְמוֹת
כד הַמוֹקְעִים: וַיִּקְבְּרוּ אֶת־עַצְמוֹת־שָׂאוּל וַיְהוֹנָתָן בְּנוֹ בְּאֶרֶץ
כה בְּנִימֹן בְּצִלְעַת בְּקִבְרֵי קִישׁ אֲבִיו וַיַּעֲשׂוּ כָל אֲשֶׁר־צִוָּה הַמֶּלֶךְ
כו וַיַּעֲתֵר אֱלֹהִים לְאֶרֶץ אַחֲרֵי־כֵן:

לָנוּ

יָפוּ

שִׁבְעַתִּים
וְהֵמָּה
בַּתַּחֲלַת

תְּלוּם שְׁמָה
פְּלִשְׁתִּים

ענה על שניים מהסעיפים א-ג.

א. בקטע שלפניך מוזכרות שתי שבועות.

- (1) בנוגע לכל שבועה ציין מי נשבע למי, ומהי השבועה. (6 נקודות)
- (2) באיזו דרך נהג כל אחד מן המלכים הנזכרים בקטע שלפניך בנוגע לשבועה, ומה הניע כל אחד מהם לנהוג בדרך זו? בסס את דבריך על הכתוב. (7 נקודות)

ב. יש הטוענים שהפועל "נתך" בפסוק 10 מביע את כעסו של ה' על דוד.

קרא **שמות**, ט', 33 ו**ירמיה**, ז', 20, והסבר טענה זו על סמך השימוש בפועל "נתך" בהקשרו בפסוקים אלה. (7 נקודות)

(2) קרא פסוק 1 ופסוק 6 בקטע שלפניך.

הסבר כיצד הפער בין דברי ה' לבין מעשה הגבעונים בהסכמת דוד עשוי להסביר את הכעס של אלוהים המובע בפועל "נתך". (6 נקודות)

ג. קרא פסוקים 8-14 בקטע שלפניך.

(1) התנהגותה ומעשיה של רצפה בת איה שימשו דוגמה לדוד, ועוררו אותו לעשות מעשה.

הסבר טענה זו, ובסס אותה על הפסוקים. (9 נקודות)

(2) קרא פסוק 14.

הסבר כיצד פסוק זה מלמד שמעשהו של דוד נכון וראוי. (4 נקודות)

/המשך בעמוד 10/

ענה על אחת מהשאלות 8-9. (16 נקודות)

8. קרא תהלים, ג'.

א מִזְמוֹר לְדָוִד בְּבְרָחוֹ מִפְּנֵי אֲבִשְׁלוֹם בְּנוֹ: הִיא מִהֲדַרְבוּ צָרֵי
 ג רְבִים קָמִים עָלָי: רַבִּים אֹמְרִים לְנַפְשִׁי אֵין יְשׁוּעָתָה לּוֹ
 ד בְּאֱלֹהִים סֵלָה: וְאַתָּה הִיא מִגֵּן בְּעַדִּי כְבוֹדִי וּמְרִים רַאשֵׁי:
 ה קוֹלִי אֶל-הִיא אֶקְרָא וַיַּעֲנֵנִי מִהַר קִדְשׁוֹ סֵלָה: אֲנִי שָׁכַבְתִּי
 ז וְאִישָׁנָה הִקְיַצְתִּי כִּי הִיא יִסְמְכֵנִי: לֹא-אִירָא מִרְבָּבוֹת עִם
 ח אֲשֶׁר סָבִיב שְׁתוּ עָלָי: קוֹמָה הִיא הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהֵי כִּי-הִפִּיתִ
 ט אֶת-כָּל-אֵיבֵי לְחֵי שְׁנֵי רַשָּׁעִים שְׁפָרַת: לִהִיא הַיְשׁוּעָה
 עַל-עַמֶּךָ בְּרִכְתְּךָ סֵלָה:

- א. על פי הכותרת, המזמור חובר על ידי דוד בעת מרד אבשלום בנו (שמואל ב, ט"ו-י"ח).
 הבא מפסוקים 2-9 שתי דוגמאות התואמות את קורות דוד בימי מרד אבשלום, והסבר אותן.
 (6 נקודות)
- ב. שלוש פעמים במזמור המשורר פונה ישירות אל ה'. אפשר לראות בפניות אלה ביטוי
 לתחושת הביטחון של המשורר בה'.
 (1) ציין את שלוש הפניות. (3 נקודות)
 (2) הסבר כיצד הפער בין פסוק 3 לפסוק 6 מלמד על תחושת הביטחון של המשורר בה'.
 בסס את דבריך על שני הפסוקים.
 (7 נקודות)

/המשך בעמוד 11/

9. קרא **מדרש תנחומא**, פרשת שמות, סימן א'.

'חושך שבטו שונא בנו ואהבו שחרו מוסר' (משלי, י"ג, 24) [...] ללמדך שכל המונע בנו מן המרדות סוף [שבנו] יוצא לתרבות רעה ושונאהו [...] דוד, שלא ייסר לאבשלום ולא רדהו, בא [אבשלום] לידי תרבות רעה וביקש להרגו ושכב עם עשר נשיו וגרם לו לילך יחף והוא בוכה, והפיל מישראל כמה אלפים וגרם לו דברים קשים הרבה שאין להם סוף [...] וכיוצא בו עשה דוד באדוניה ולא רדהו בייסורין ולא גער בו, ולפיכך יצא לתרבות רעה דכתיב: 'ולא עָצְבו אביו מימיו לאמר מדוע ככה עשית' (מלכים א, א', 6).

א. (1) קרא גם **שמואל ב**, י"ג, 28-30, 38-39; י"ד, 1, והסבר כיצד פסוקים אלה מבססים את דברי המדרש. (5 נקודות)

(2) קרא גם **מלכים א**, א', 5-10, 18.

על פי קטע זה, פרט מה במעשי אדניה יכול להיחשב "יציאה לתרבות רעה". (5 נקודות)

ב. קרא גם **שמואל ב**, י"ד, 23-24, 28.

מן המדרש שקראת אפשר לשמוע ביקורת על תפקודו של דוד כאבא.

האם המסופר בפסוקים ב**שמואל ב**, י"ד תומך בביקורת זו? נמק. (6 נקודות)

בהצלחה!

זכות היוצרים שמורה למדינת ישראל
אין להעתיק או לפרסם אלא ברשות משרד החינוך